

moede worden den lof te zingen van een natuur, die zóó iets verhevens en verheffends tot stand wist te brengen!

De rechterwand is, zoo te zeggen, een veelvoudige zuilenreeks, waarvan de voorste zich ter helfte afbraken, om als 't ware voor u en mij een pad te maken, dat ons zonder al te groote moeilijkheid naar het einde voert. Daar ter plaatse aanschouwen wij aan den voet der zuilen en in 't water — dat over een donker roode en violetkleurige rots stroomt — een onvergeelijkelijke mengeling van tinten, terwijl het contrast van schaduw en licht, aan deze en gene zijde der grotopening, niet minder indrukwekkend is.

De buitenkant van dezen rotswand, met een ijzeren kabel als handgeleiding, voert zoowel naar de andere grotten als naar de vlakke bedekking. Halver-

Iona Cathedral and St. Martins Cross.

weg ligt de steen, waarvan de overlevering zegt, dat er zich op nedervlijende, men zeker kan zijn van de vervulling van drie afzonderlijk uitgesproken wenschen.

Wat Sir Walter Scott voelde en dacht, toen hij Staffa aanschouwde, heeft hij den volkeren verkondigd in: *The Lord of the Isles*.*)

Zuidelijk van Staffa ligt Iona, een eiland, waarop ik zinspeelde, toen ik zoeven sprak van „gedenkteekenen uit de beschavingsgeschiedenis.” Het getuigt luide van den tijd, toen vandaar het Christendom onder de Hooglanders werd verbreid. Van het nonnenklooster, de abdij en begraafplaatsen met deksteen, waarvan vele inscripties nog ontcijferbaar zijn, resten indrukwekkende ruïnes. Van de 360 kruisen, die op dit eiland zullen gestaan

*) Jules Verne geeft een natuurtrouwe beschrijving van dit eiland in: „*Le rayon vert*.”